

И винаги, когато гледамъ прѣзъ прозореца на топлата стая летящитѣ бѣли снѣжинки, азъ си спомнамъ за мъничкото съ черни очи сираче. Мъничко, дребничко, съ сухи блѣдни бузички, залутано изъ безкрайнитѣ улици на голѣмия градъ, що търсѣше отъ хората милувка и майчина цѣлувка . . .

К. Рачевъ.

Рѣка Марица.

Сърдеченъ поздравъ на красивото Бѣло море носи гордата Марица отъ езерата на Рила планина, надъ които наднича грамадната височина *Мусала* (2930 м.). Течението на Марица върви отначало между високитѣ склонове на Рила, които сж покрити съ гѣсти и непроходни гори. Тя скача, пѣни се и бучи, образува голѣми и малки бързеи, които често пѣти озарени отъ слънцето отхвърлятъ шарени дѣги. Като напустне планината, тя навлиза въ широкото Пловдивско поле, и слизайки надолу, наголѣмнява, защото приема бързотечни притоци отъ Родопитѣ и Стара-планина. До като измине Пловдивското поле, държи източната посока, послѣ завива на югоизтокъ, навлиза въ южна Тракия, като голѣма и пълноводна рѣка. При Одринъ уголѣмена съ Тунджа и Арда продължава пѣтя си за да излѣе водитѣ си въ Бѣло море.

Отъ лѣва страна на Марица се вливатъ : *Тополница*, която извира отъ Буная (Срѣдня-Гора), тече прѣзъ Златишкото поле, минава красивия проломъ между Ихтиманска и сѣщинска Срѣднa-гора, навлиза въ Пловдивското поле и се втича на западъ отъ гр. Татаръ-Пазарджикъ. Въ низината Тополница се дѣли на вади, които поятъ *оризищата*; *Лудаяна* е буйна криволична рѣка, която минава прѣзъ Панагюрище; *Гьонса (Стрѣма)*, извира отъ Вѣтренъ (Стара пл.), бързо тече прѣзъ планината, лжкатуши